

немов на гострім лезі пам'яті
на березі того
що мало бути й не здійснилося

ще раз над ранком на піску
накреслити своє крихке ім'я
останні сумніви останні турбування
що непотрібно точать душу
притуплені найперші спомини
про тебе записати на піску
(де ти ? чи в наших вимірах існуєш ?)
і спорудити піскові складні міста
імперії забуті лябіринт безвихідний
з піску
високі вежі дивовижні підвести

аби ще раз увечері байдужим рукавом
все за собою знов морський приплив
розтер безповоротно
хто ще тоді
про тебе буде пам'ятати ?

Збірка « [Щодень щокрок](#) ».